

[Finansministeren.]

procentdel af den senest fastsatte ejendoms-værdi, nemlig 4 pct. af ejendomsværdien til og med 400.000 kr., og 6 pct. af beløb herudover. Det svarede til, hvad der samtidig blev gennemført for nyerehvervede og nyopførte enfamilieshuse. Den konservative finansminister havde dog oprindeligt stillet forslag om en lejeværdiprocent på 5 for ejerlejlighederne, men som et led i det forlig, hvori 5 partier deltog, endte vi med 4 pct.

Ved anden behandling gjorde jeg udtrykkelig opmærksom på, at jeg og mit parti ved tilslutningen til nedsættelsen fra 5 til 4 pct. havde lagt vægt på den begrænsning, der samtidig blev gennemført på fradragsområdet. Denne begrænsning gik ud på, at lejlighedsejerne hverken skulle have standardfradrag eller fradrag for deres faktiske udgifter til vedligeholdelse. De skulle med andre ord kun have fradragsret for prioritetsrenter, reservefonds- og administrationsbidrag til kredit- og hypotekforeninger og ejendoms-skatteerne. Det var der fuld enighed om.

Som jeg sagde ved behandlingen i fjor, må de skattelovsregler om ejerlejligheder, som 5 partier enedes om i 1970, ses som en helhed. Jeg kan derfor ikke gå med til, at vi nu skulle pille en enkelthed ud af helheden på den måde, det her er foreslået. Jeg kan selvfølgelig endnu mindre gå med til det, når man oven i købet nu vil forhøje det standardfradrag, som efter forslaget også skal gælde for ejerlejlighederne.

Lovforslagets § 1, nr. 2 og 3, går ud på at forhøje standardfradraget for vedligeholdelsesudgifter. Efter de gældende regler gælder standardfradraget for en- og tofamilieshuse, der tjener til bolig for ejeren. Efter det foreliggende forslag skal det tillige gælde for ejerlejligheder. Efter de gældende bestemmelser udgør standardfradraget 1 pct. årlig af ejendomsværdien ved den senest foretagne vurdering forud for kalenderåret. Fradraget udgør dog mindst 400 kr. og højst 2.000 kr. pr. selvstændig lejlighed. Nu foreslår de konservative, at fradraget skal forhøjes til 2 pct. af den seneste ejendomsværdi, dog mindst 600 kr. og højst 3.000 kr. pr. lejlighed.

En del af dette forslag er en gentagelse af det forslag, som de konservative tidligere var fremme med. Det gælder forslaget om at ændre overgrænsen for standardfradraget

fra 2.000 kr. til 3.000 kr. pr. selvstændig lejlighed. Under behandlingen af regeringens ligningslovsforslag i december i fjor stillede de konservative ændringsforslag af samme indhold, men dette ændringsforslag fik ikke tilslutning fra noget andet parti her i folketinget. Nytt er det derimod, at de konservative nu også foreslår, at denne procentsats på 1 skal ændres til 2.

Forslaget om at forhøje mindstefradraget på 400 kr. til 600 kr. var heller ikke med i det ændringsforslag, som de konservative stillede i fjor. Nu er det selvfølgelig ubestrideligt, at vedligeholdelsesudgifterne er steget, siden de gældende fradragssatser blev fastsat med virkning fra og med indkomståret 1965. Lige så ubestrideligt er det imidlertid, at også standardfradraget er steget i kroner og øre for de skatteydere, der kan foretage 1 pct.s fradraget uden at støde imod den begrænsning, der ligger i 2.000 kr.s reglen. Det drejer sig om alle de tilfælde, hvor ejendomsværdien ikke overstiger de 200.000 kr. I disse tilfælde er det indbygget i systemet, at standardfradraget stiger automatisk i takt med ejendomsvurderingerne, idet fradraget udgør denne procent af den senest fastsatte ejendomsværdi.

De husejere, jeg her har beskæftiget mig med, har i gennemsnit efter vore beregninger fået deres standardfradrag forhøjet med næsten samme procent som stigningen i vedligeholdelsesudgifterne. Dette taler afgørende imod forslaget om at forhøje denne fradragssats til 2 pct.

Men hvad så, kan man spørge, med de skatteydere, der har en ejendomsværdi, der er over 200.000 kr., og derfor berøres af reglen om, at standardfradraget højst udgør 2.000 kr. pr. selvstændig lejlighed? Hertil vil jeg sige, som jeg også sagde, da de konservative sidste gang rejste spørgsmålet om en forhøjelse til 3.000 kr., at det efter min opfattelse ikke vil være rigtigt at tage dette spørgsmål ud til en isoleret behandling uden sammenhæng med hele den øvrige problematik omkring parcelhusene. Det var for resten ikke en opfattelse jeg dengang var ene om. Samtlige partier undtagen de konservative havde samme opfattelse, sidste gang vi diskuterede det.

For fuldstændighedens skyld bør jeg måske tilføje, at jeg heller ikke finder det rigtigt, at behandle spørgsmålet om mindstegræn-